

σκόφα και θα θά βυζάνη σκυλλάκια (ἐκ παραμυθ.) 2) Τὸ ζῷον Γλομερὶς τῆς οἰκογ. τῶν Μυριαπόδων (Myllapedi) Θεσσ. (Βαθύρρ.): Γυρίξ' μι μιὰ πέτρα, κι ἂν βρίσκουμι βουρδουτσέλια, δὲν ἔχ' μ' χαίρια, ἢ ἂν βρίσκουμι γ' ρουνάκια, θὰ γίνουν τὰ γ' ρούνια, ἢ μερμήγια, θὰ γίνουν τὰ γ' δουπρόβατα (βουρδουτσέλια = σκαραβαῖοι, χαίρι = προκοπή). Συνών. γουρούνι 4, γουρουνίδα 1, γουρουνίτσα 2, γουρουνόμπαρο, γουτζέλι, προβατῖνα. 3) Ὁ λειμαξ, ὁ γυμνοσαλίγκαρος Εὐβ. (Κουρ.): Πέκανε τὰ γουρ'νάτσα τσαί μου ξεπατώσανε τὰ λάχανα (ἐπεσαν οἱ λειμακες καὶ μου κατέφαγαν τὰ λάχανα). Συνών. βεῖλε 2, γαιδοῦρο σκλημέος, γκόλιαβος Α4, γυμνοκοχλῖος, γυμνοσαλίγκαρος, λουμάκα, σαλιάρης, σκλημιός, σομιαλός. 4) Τὸ θαλάσσιον ὅστρεον Κόγχη τῆς Ἀφροδίτης (Concha venerea) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀφροδιτιδῶν (Veneridae), τὸ ὁποῖον ὅστρεον ἀναρτοῦν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν παιδίων ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τῆς βασκανίας, ἢ χοιρίνη τῶν Ἀρχαίων, Ἀντίπαξ. Ζάκ. Ἰων. (Κρήν.) Θεσσ. (Βόλ. Τρίκερ.) Παξ. Σκυρ.—Μ. Στεφανίδ., Ὁρολογ. δημῶδ., 19.: Τὰ γουρ'νάκια τὰ βάζουμ' γιὰ τοῦ μάτ' Τρίκερ. Συνών. βασκαντήρα 2, γουρούνα 5, γουρουνάδελα, γουρουνάκίδα, γουρουνίτσα 3, κλάστρα, μαρίτσα, ματοπιάστρα, σβυρνιά, τζεμπουτζίκι. β) Πήλινα μικρὰ ὁμοιώματα χοιρίνης τὰ ὁποῖα τίθενται ἐπὶ τοῦ σώματος ἢ τοῦ μετώπου τῶν φορηγῶν ζώων ὡς προφυλακτικὰ κατὰ τῆς βασκανίας Ἰων. (Κρήν.) 5) Εἶδος μικροῦ χερσαίου κοχλίου ἔχοντος τὸ σχῆμα βόμβυκος Πελοπν. (Γαργαλ.) Πάρ. Συνών. κοττοῦλα. 6) Ὁ ἰχθὺς Ὁξύνωτος ἢ κεντρίνη (Oxynotus centrina) τῆς οἰκογ. τῶν Ὁξύνωτιδῶν (Oxynotidae) Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἀχινόγαττος, γουρούνι 5, γουρουνόψαρο, κεντρούνι. 7) Ἡ χοιράδωσις τῶν ἀδένων τοῦ λαιμοῦ Κρήτ. (Νεάπ. κ. ἀ.) Συνών. γουρούνι 6, χελώνι. 8) Τὸ ὀπίσθιον σαρκῶδες τμήμα τῆς κνήμης Εὐβ. (Κουρ. Ὁρ.): Μ' ἦρε ἢ πέτρα 'ς τὸ γουρ'νάτσι τσαί με ἄφησε ξερὴ Ὁρ. Συνών. γουρούνι 7. 9) Εἶδος τριχωτοῦ ἐκφύματος τοῦ δέρματος, τὸ ὁποῖον πιστεύεται ὅτι ἐμφανίζεται ἐπὶ τοῦ μήπω γεννηθέντος παιδός, ἐὰν ἡ μήτηρ, ἐνῶ εἶναι ἐγκυος, ξυσθῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μέρους τοῦ σώματος καὶ συγχρόνως ἢ ζητήσῃ ἢ ἐπιθυμήσῃ νὰ φάγῃ κἄτι, χωρὶς νὰ τὸ ἐπιτύχῃ. Τότε τὸ ζητηθὲν πρᾶγμα ἀποτυπῶνται ἐπὶ τοῦ ἐμβρύου Ζάκ. Συνών. ζήτημα, θυμητικὸ, μπάλωμα. 10) Λεπιδόπτερον ἔντομον τοῦ ὁποῖου ἡ παρουσία θεωρεῖται ὡς προαγγέλλουσα τὴν ἔλευσιν ἐπισκέπτου Θράκ. (Τσακίλ.): Ἐγὼ τὸ εἶπα, ἦρτ' τὸ γ' ρουνάξ, θὰ φέρ' μισαφίρ. Συνών. καντηλοσβεστής, συχαριτζῖνα, συχαριάρης. 11) Τὰ φυλλάκανθα ποώδη φυτὰ τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae): α) Τὸ φυτὸν Καρλινία ἢ ἀκανθωτὴ (Carlina spinosa) Ἡπ. (Μαργαλ.) Θράκ. (Διδυμότ.) Ἰθάκ. Λευκ. Πελοπν. (Κλειτορ. Μάν. Μανιάκ Χατζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Σιβ.) β) Τὸ φυτὸν Κίρσιον τὸ κρητικὸν (Cirsium creticum) Ἡπ. (Πλάκ.) Πελοπν. (Βερεστ. Κοντογόν. Μανιάκ Μαργέλ. Χατζ.): Μᾶς πινίξαν τὸ χωράφι τὰ γουρ'νάκια καὶ μεθαύριο τὴν Ἀνοιξὴ δὲ θὰ μπορῇ 'κεῖ μέσα νὰ περάσῃ φίδι Βερεστ. Συνών. γαιδοῦράγκαθο. γουμαράγκαθο. γ) Τὸ φυτὸν Ἑλμινθία ἢ ἔχινουσιδῆς (Helminthia echinoides) Ἡπ. (Ἀγναντ. Μελισσ.) Κρήτ. (Σέλιν.) Λευκ. Πελοπν. (Γεράκ. Κλειτορ. Κοπαν. Μάν. Μεσσην. Παιδεμέν. Τριφυλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Σιβ. Σπάρτ.): Τὰ γουρουνά-

κια τὰ τρώμε μαζί με ἄλλα λάχανα Παιδεμέν. 'Σ τ' βίττα βάνουμ' λάπατα, παπαρούνα, τ' λαγοῦ τ' ἀφτιά, γουρ'νάκια Σπάρτ. Συνών. ἀγριοζοχός, μπαμπακιά, χοιροβότανο, χοιρολαίμι. δ) Τὸ φυτὸν Πικρίς ἢ ἀκανθώδης (Picris spinosa) Ζάκ. (Κερ.) Ἰθάκ. Πελοπν. (Γαργαλ. Τριφυλ.) Συνών. χοιροβότανο. ε) Τὸ φυτὸν Ἀρκεῖον τὸ μεῖζον (Lappa majus) Θράκ. (Διδυμότ.) 12) Παιδιὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ἐντὸς λάκκου τίθενται οἱ ἀκανθώδεις καρποὶ τῆς πόας Καρλινίας μεγέθους καρύου, παριστάνοντες χοιρίδια· τούτους φυλάττει διὰ ξύλου εἰς τῶν παικτῶν, παριστάνων τὸν χοιροβοσκόν, καὶ ἐμποδίζει τοὺς συμπαίκτας του, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν διὰ ράβδου νὰ ἐξάγουν ἐκ τοῦ λάκκου τοὺς ἀκανθώδεις καρποὺς Θράκ. (Διδυμότ.) Συνών. γουρούνα 9.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γουρ'νάξ' Ἡπ. Μακεδ. (Βέντσ.)

γουρουνάκίδα ἡ, ἐνιαχ. γουρ'νακίδα Ἀθῆν.—Μ. Στεφανίδ., Ὁρολογ. δημῶδ., 19.

Ἐκ τοῦ ὑποκορ. γουρουνάκι διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίδα.

Τὸ θαλάσσιον ὅστρεον Κόγχη τῆς Ἀφροδίτης (Concha venerea) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀφροδιτιδῶν (Veneridae), τὸ ὁποῖον ὅστρεον ἀναρτοῦν εἰς τὸν λαιμὸν τῶν παιδίων ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τῆς βασκανίας, ἢ χοιρίνη τῶν Ἀρχαίων, ἐνθ' ἂν. Συνών. βλ. εἰς λ. γουρουνάκι 4.

γουρουνάκος ὁ, Πελοπν. (Κοντογόν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουρούνι.

Τὸ ἐνδημικὸν ἔντομοφάγον καὶ σκωληκοφάγον πτηνὸν Λειμώνιος ὁ φαϊόλαιμος (Saxicola rubra) τῆς οἰκογ. τῶν Κοσσυφιδῶν (Turdidae). Συνών. βλ. εἰς λ. γουρουνάκι.

γουρουνάλατο τό, ἐνιαχ. γουρ'νάλατο Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουρούνι καὶ ἀλάτι.

Τὸ χονδρὸν ἄλας, τό χρησιμοποιούμενον πρὸς ἀλατισμὸν τοῦ χοιρείου κρέατος ἐνθ' ἂν. Συνών. ἀλάτι τῆς ἀλυκῆς, χοντράλατο, ἀντίθ. ἀφράλα, ἀφράλατο.

γουρουνάλειμμα τό, ἐνιαχ. γουρ'νάλειμμα Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Ἡλ. Λάλ. Λάμπ. Μαργέλ. Ὀλυμπ. Παιδεμέν. Τριφυλ. Πυλ. κ. ἀ.)

1) Τὸ χοίρειον λίπος ἐνθ' ἂν.: Γιόμισα με 'κεῖν' τὸ γουρ'νάλειμμα οὐλα τ' ἀγγεῖά μου καὶ δὲν ἔχω ποῦ νὰ βάλω τὸ λάδι Πελοπν. (Βερεστ.) Τὸ γουρ'νάλειμμα τὸ καίνε 'ς τὸ λυχνάρι καὶ φωτίζει Πελοπν. (Ὀλυμπ.) || Ἀσμ.

Σὲ κλαῖν' τὰ γουρ'ναλείμματα κ' οἱ γουρ'νοτσιγαρίδες (ἐκ μοιρολογ.) Πελοπν. (Βερεστ. Πυλ.) Συνών. ἄλειμμα 3 β, ἀλοϊφή 1, γλίνα 4, γουρουνάλοϊφή, γουρουνόγλινα, γουρουνόλαδο, γουρουνόλιγδα, γουρουνόλιπα, γουρουνόλιπο, γουρουνόξυγγο, λίγδα, λίπα. 2) Ἐπὶ ἀνθρώπων, ὁ ἀγροῖκος Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.): Γουρ'νάλειμμα! (ἀγροῖκε!). Συνών. εἰς λ. γουρουνά νρωπος 2.

γουρουνάλευρο τό, ἐνιαχ. γουρ'νάλευρο Πελοπν. (Βάλτ. Βούρβουρ. Γαργαλ. Δίβρ. κ. ἀ.) γουρ'νάλιβρου Εὐβ. (Στρόπον.) Θεσσ. (Κακοπλεύρ. Μαυρέλ. Ὁξύν. Φωτειν. κ. ἀ.) Μακεδ. (Βόιον Κοζ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ ἀλέυρι.

Τὸ διὰ τοὺς χοίρους προοριζόμενον ἄλευρον ἐκ κριθῆς ἢ ἀραβοσίτου, γενικῶς τὸ δευτέρως ποιότητος ἐνθ' ἄν.: "Ελα νὰ μοῦ ζυάσης καὶ γοῦρ'νάλευρο Πελοπν. (Βούρβουρ.) Φτοῦνο 'φτοῦ τὸ γοῦρ'νάλευρο σκουλήκισε Πελοπν. (Γαργαλ.) Ρίχνουμι ἄλισμα γιὰ γοῦρ'νάλιβρου, γιὰτὶ οὐ μύλους εἶν' 'ποὺ χαραῆς (= μὲ φρεσκοχαραγμένες τῖς μολόπετρες) Εὐβ. (Στρόπον.) Συνών. γιὰ ρμᾶς 4.

γουρουναιοφῆ ἡ, ἐνιαχ. γοῦρ'ναλοφῆ Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. κ.ά.) γοῦρ'ναλ'φή Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ ἀλοίφῃ.

1) Τὸ χοίρειον λίπος, τὸ ὅπ. βλ. εἰς λ. γοῦρ'νάλειμμα 1, ἐνθα καὶ συνών., Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.): Φέτο τὴν περάσαμε καλὰ μὲ τῖς τσιγαρίδες καὶ τὴ γοῦρ'ναλοφῆ Γαργαλ. 2) Ὁ παχύσαρκος ἄνθρωπος Εὐβ. (Στρόπον.): "Αμα θέλουνι νὰ ποῦνι κανένα πουλὺ παχεῖο, τοὺ λέρνι γοῦρ'ναλ'φή. Συνών. γοῦροῦν ἄνθρωπος 1.

γουρουναναθρεμμένος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) γοῦρ'ναθρεμμένος Πελοπν. (Καλάβρυτ.) γοῦρ'νουανθριμμένος "Ιμβρ.

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. γοῦροῦν ἄνθρωπος.

Ὁ ἀνατραφεὶς ὥσπερ ὁ χοῖρος, ὁ ἀνάγωγος, ὁ ἀγροῖκος ἐνθ' ἄν.: Τί παιδία γοῦρουναναθρεμμένα ποὺ εἶναι! Πελοπν. (Μάν.) Συνών. γοῦροῦν ἄνθρωπος 2.

γουρουνανάλατος ἐπίθ. ἀμαρτ. γοῦρουνανάλατο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) γοῦρ'νανάλατο Πελοπν. (Γαργαλ. Καλάβρυτ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦνι καὶ ἀνάλατος.

Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., τὸ ἐκ τῆς νεφρικῆς χώρας τοῦ χοίρου λαμβανόμενον λίπος, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ὡς φάρμακον ἐνθ' ἄν.

γουρουνάνθρωπος ὁ, πολλαχ. γοῦρουνάνθρωπους Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γοῦρουνάνθρωπος Πελοπν. (Γαργαλ.) γοῦρουνάδωπος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γοῦρ'νάθρωπος Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Μαργέλ. κ.ά.) γοῦρ'νάνθρωπος Πελοπν. (Γαργαλ. Παιδεμέν. Ποταμ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ ἄνθρωπος.

1) Ὁ παχύσαρκος ἐνθ' ἄν. Συνών. γοῦροῦν ἄλοφῆ 2. 2) Ὁ ἀγροῖκος, ὁ ἄξεστος ἄνθρωπος ἐνθ' ἄν.: Κέτεις γοῦρ'νάθρωπος ποὺ 'σαι, κέτεις καρτεράου ἀπὸ σένας Πελοπν. (Γαργαλ.) Παδρεύτηκε καὶ δὲ βερνᾷ καλὰ, ἐπῆρε ἓνα γοῦρουνάδωπο Πελοπν. (Κίτ.) Συνών. γάιδαρος Β3, γαιδοῦρακας, γαιδουραναθρεμμένος, γαιδουράνθρωπος, γαιδουραρᾶς, γαιδουραρᾶς, γαιδουράτσος 2, γαιδούρι 5, γομαράνθρωπος, γομαρομαθημένος (εἰς λ. γομαρομαθαίνω), γοῦρουνάλειμμα 2, γοῦρουναναθρεμμένος, γοῦρουνᾶς, γοῦρουννοθρεμμένος, γοῦρουννομαθημένος, γοῦρουννόμουτρο 2, γοῦρουννομούτσουρος 2, γοῦρουννομύτης 2, γοῦρουννοπαιδεμένος, γοῦρουννοτόμαρο 2β, γοῦρουννόπετσα 2, γοῦρουννοπέτσι 3.

γουρουνάντερο τό, Ἀθῆν. γοῦρουνάδερο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γοῦρ'νάντερο Πελοπν. (Γαργαλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. κ.ά.)—Λεξ. Δημητρ. γοῦρ'νάντερου Μακεδ. (Βόιον) Στερελλ.

(Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Μύτικ. Σπάρτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ ἄντερο.

Τὸ ἐντερον τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Γιομίζουσι τὰ γοῦρουνάδερα, γιὰ νὰ κάμουνσι λουκάνικα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Μι τὰ γοῦρ'νάντερα φκειάνουμ' λουκάτ'κα Στερελλ. (Σπάρτ.)

γουρουνάπιδο τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ ἀπίδι.

Εἶδος σκληροῦ ἀπίου, καταλλήλου μόνον πρὸς τροφήν τῶν χοίρων: Μὴ δὰ τρώ'ς ἐφκειὰ τ' ἀπίδια, γιὰτὶ δὲν ἀξίζουσι εἶναι γιὰ τὰ γοῦρουνία, γοῦρουνάπιδα. Συνών. ξινόκολι, σκυλλάπιδο.

γουρυναποκριὰ ἡ, ἐνιαχ. γοῦρ'ναποκριὰ Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γοῦροῦνι καὶ ἀποκριὰ.

Ἡ περίοδος τῶν ἀπόκρεων κατὰ τὴν ὁποίαν σφάζονται οἱ χοῖροι ἐνθ' ἄν.: Γοῦρ'νάκι μου, κοντεύουνε νὰ ῥθουνε οἱ γοῦρ'ναποκριές, νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὰ μάτια μου! (νὰ μὴ σὲ βλέπω πλέον) Πελοπν. (Βερεστ.) Συνών. εἰς λ. γοῦροῦννοβοδόμαδα.

γουρυναράκι τό, ἐνιαχ. γοῦρυναράκ' Θεσσ. (Ἐλασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦν ἄρι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Ὁ μικρὸς τὴν ἡλικίαν χοῖρος, τὸ χοιρίδιον ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γοῦροῦν ἄκι 1.

γουρυναρᾶς ὁ, ἐνιαχ. γοῦρ'ναρᾶς Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρν. Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦνι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αρᾶς.

Ὁ χοιροβοσκὸς ἐνθ' ἄν.: Συνών. γοῦροῦν ἄρης 1, γοῦρουνᾶς 1, γοῦρουννιάρης 1, γοῦρουννοβοσκός 1, γοῦρουννολόγος, γοῦρουννοτοσοπάνης, ντορμπάρης, χοιροβοσκός.

γουρυναρεῖο τό, Λεξ. Γαζ. (εἰς λ. συβόσιον) Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 286 γ'ρουνναρεῖο Μακεδ. (Βέρ. Βρία Δάφν.) Μ. Ἀσία (Κυδων.) Σάμ. γοῦρ'ναρεῖο Ἰκαρ. (Εὐδελ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γοῦροῦνι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αρεῖο.

Χοιροστάσιον, στάβλος χοίρων, μέρος ἀκάθαρτον ἐνθ' ἄν.: Τί θὰ τοῦ κάνουμε 'δῶ γ'ρουνναρεῖο; Σάμ. Γ'ρουνναρεῖο τό 'κανις τοῦ σπίτ' σ! Μ. Ἀσία (Κυδων.) Συνών. γκούτσα, γκουτσινοκούμασο, γούβα 6ε, γοῦρουννοκαλύβα, γοῦρουννοκάλυβο, γοῦρουννοκέλλι, γοῦρουννοκούμασο 1, γοῦρουννόλοτζιος, γοῦρουννομάντρα, γοῦρουννομάντρι, γοῦρουννόσπιτο 1, γοῦρουννόσταβλος, γοῦρουννοσταλεῖο 1, γοῦρουννότοπος, κουμάσι, λότζιος, ντορμπαρεῖο, χοιροκαλύβα, χοιροκάλυβο, χοιροκέλλι, χοιροκούμασο χοιρομάντρι, χοιροστάσι.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γ'ρουνναρεῖο Θεσσ. (Ἀνατολ.)

γουρουνάρης ὁ, Πελοπν. (Αἴγ.)—Λεξ. Γαζ. (εἰς λ. συβότης) Αἰν. γοῦρ'νάρης Ἡπ. (Πρέβ.)—Δ. Λουκοπ., Ποιὰ παιγνίδ. παίζουν τὰ Ἑλληνόπ., 132 γοῦρ'νάρ'ς Θεσσ. (Βα-

